

LA VIDA ETERNA

per BRUNO FORTE

La fe cristiana reconeix en l'esdeveniment pasqual l'acte amb el qual el Déu trinitari ha vençut el poder de la mort: *Crist, ressuscitat d'entre els morts, no mor més; la mort ja no té poder sobre ell* (Rm 6,9).

Gràcies a Ell la mort ja no podrà dominar de manera definitiva sobre cap criatura. *L'últim enemic a ser destruït serà la mort, perquè [Crist] ho ha posat tot sota els seus peus* (1 Co 15,26ss). Prefiguració d'aquesta victòria són les resurreccions que Jesús ha fet durant la seva vida terrenal. La mort, agafada per la sobirania de Crist, es converteix en el seu contrari, la vida. *La mort ha estat engolida per la victòria. On és, o mort, la teva victòria? On és, o mort, el teu agulló?* [...]

El Nou Testament entén aquesta vida, inaugurada per l'esdeveniment pasqual, que és la mort, com un estar amb Crist: aquesta fórmula de la fe dels orígens no solament fa veure l'immediat accés de la persona que mor a un estadi definitiu i plenament determinat respecte a la salvació, sinó que indica també en la Pasqua la clau interpretativa d'aquesta condició, d'altra manera absolutament impensable. La relació amb el Crucificat Ressuscitat caracteritza l'existència personal i comunitària tant en la vida com en la mort; i, ja que en Crist es la Trinitat que es revela i es deixa trobar, és en la Trinitat on se situa l'horitzó últim de comprensió no sols de la mort, sinó també de la vida més enllà de la mort, manifestada i fonamentada per la força del Ressuscitat d'entre els morts. [...]

La lectura que fa la fe de l'acte de morir, il·lumina primer de tot l'esdeveniment que segueix immediatament a la mort: el judici. L'ésser amb Crist posterior a la mort confirmarà l'ésser amb Crist viscut en la totalitat de la vida: el judici és l'emergir de la veritat de l'existència total, el venir a llum de l'opció fonamental amb la qual la persona s'ha situat en comunió o en rebuig en la relació amb el misteri del Fill. El Crist jutge és Aquell la mirada del qual fa la persona transparent a si mateixa, fent-li assumir plena consciència de la manera en la qual ella s'ha situat en la història de l'amor que en Ell se li havia fet participar. [...]

Unida a Crist, en l'encontre amb Ell després de la mort, la persona que ha llegit en la llum de Déu la veritat de la seva plena i definitiva opció per Ell, participa de l'esdeveniment etern de l'amor dels Tres, deixant-se estimar pel Pare en l'acollida del Fill, estimant-lo en la resposta de la llibertat, distinta d'ell i unida a ell en l'Esperit Sant.

La Trinitat acull plenament en ella mateixa el qui ha respost al seu amor amb l'amor: la història de cada u no sols no és ignorada, sinó que és respectada fins en l'eternitat divina, en la varietat de la relació que cada u estableix amb el misteri etern. Per a tots els benaurats, ser admesos a participar plenament en l'esdeveniment etern de l'amor és font d'inefable joia; és sentir-se estimats per un amor sempre nou, al qual s'hi respon amb l'impuls sempre nou d'un moviment d'inefable i eterna bellesa.

La Trinitat es revela així com el sentit últim i acomplert de la persona i de la vida en el món: només en ella —etern esdeveniment de l'amor— es realitza el destí del

2 de novembre – Fidels difunts

qui, des de l'amor i per l'amor, ha estat cridat a existir. Només ell dóna veritablement sentit a la vida i a la història. *L'amor no s'acabarà mai* (1 Co 13,8).

Déu de la vida,
Tu que ens has cridat
a la comunió amb Tu
en la fidelitat
d'una aliança eterna
i personal,
dóna'ns de viure
el temps present
en l'esperança
de la vida sense fi,
donant a cada opció
d'aquesta vida que passa
la dignitat i el gust
d'un acte que prepari
la joia infinita
de la participació
en el dia sense capvespre
del teu Amor.
Llavors, en la pau del teu Esperit,
cantarem per sempre
el càntic dels ressuscitats,
units al teu Fill,
Senyor de la nostra vida
i de la història,
únic vencedor
del pecat i de la mort.